

Arrest

nr. 45 228 van 23 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. Op 8 april 2008 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 9 juli 2008 heeft u samen met uw moeder A. A. (...) (O.V. 6.201.929) en uw zus T. M. (...) en haar man L. K. (...) (O.V. 6.261.903) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader A. M. (...) (O.V. 6.201.929) werden aangehaald. Uw vader heeft Armenië verlaten omwille van problemen naar aanleiding van zijn politieke activiteiten. U heeft zelf nooit problemen ondervonden. U bent in het bezit van uw geboorteakte en schoolattesten.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader A. M. (...) (O.V. 6.201.929). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid worden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw vader:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u lid was van de politieke oppositiepartij HHSh, dat u vanaf 14 september 2007 diverse problemen kende sinds u politiek actiever was geworden en dat u de campagne voor presidentskandidaat Levon Ter-Petrosyan voor de verkiezingen van 19 februari 2008 steunde (CGVS d.d. 07/05/2008 p.4-13). Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat tijdens de kiescampagne voor de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 er weliswaar druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep. Uw verklaring dat u slachtoffer geworden zou zijn van dergelijke ernstige problemen die er u tot noodzaakten om uw land te ontvluchten en internationale bescherming aan te vragen is in het licht van deze informatie dan ook weinig plausibel.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, en deze van uw vrouw en dochter M. (...), blijkt bovendien dat jullie beweringen omtrent de problemen die u heeft ondervonden vaak op essentiële elementen tegenstrijdigheden en incoherenties vertonen.

Zo verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 6-7) wat betreft het incident van 4 december 2007, toen u door twee mannen werd aangevallen, dat u toen bebloed terugkeerde naar huis, dat uw neus kapot was en verwondingen aan het hoofd had. Uw vrouw verklaart verder dat M. (...) toen niet thuis was en dat toen jullie dochter de volgende dag langskwam zij niets over dit voorval aan M. (...) heeft verteld. M. (...) stelt echter (CGVS M. (...) p. 4) dat toen zij de volgende dag langskwam en u zag liggen in de slaapkamer vroeg wat er was gebeurd waarop uw vrouw aan haar vertelde dat u de dag ervoor op de weg naar huis was meegenomen, en toen was geslagen en beschoten. M. (...) stelt ook dat u toen geen zichtbare verwondingen had en verklaart uitdrukkelijk dat u geen verwondingen aan uw gezicht had. Na confrontatie stelt M. (...) (CGVS M. (...) p. 7) nogmaals dat u geen zichtbare verwondingen had gevolgd door de melding dat ze het niet meer weet, hetgeen onafdoende is.

Verder verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 4) wat betreft uw eerste arrestatie door de politie, dat u toen van thuis uit werd meegenomen door twee mannen in uniform. Uw vrouw verklaart verder dat jullie dochter M. (...) toen aanwezig was en deze twee mannen heeft gezien. Uw dochter stelt echter (CGVS M. (...) p. 3) dat deze twee mannen in burgerkledij waren. Na confrontatie stelt M. (...) (CGVS M. (...) p. 7) het zich niet meer te herinneren maar dat ze denkt dat deze mannen in burger waren. Uw dochter stelt verder dat u de dag na deze arrestatie niet ging werken maar nog zo'n tien dagen thuis bleef. U verklaart echter (CGVS dd. 07/05/2008 p. 8) dat u de volgende dag terug ging werken. Het is pas bij verdere bevraging (CGVS M. (...) p. 4) dat uw dochter haar verklaringen wijzigt en stelt dat u de dag nadien terug ging werken. Aangezien M. (...) enkel bij deze arrestatie thuis aanwezig was (CGVS M. (...) p. 6) is het merkwaardig dat zij dergelijke incoherente verklaringen aflegt. Bovendien blijft de eerste vastgestelde tegenstrijdigheid i.v.m. dit incident bestaan.

Uit uw verklaringen (CGVS dd. 07/05/2008 p. 7, 9-10) blijkt dat u tweemaal van thuis uit werd meegenomen door de politie (namelijk op 29/11/2007 en op 11/12/2007), en dat u tussen deze twee politiearrestaties, éénmaal op weg naar huis door onbekenden werd aangevallen en geslagen (namelijk op 04/12/2007). Uw vrouw was thuis aanwezig toen u tweemaal door de politie werd gearresteerd en heeft u na de aanval door onbekenden thuis verzorgd. Uw vrouw stelt aanvankelijk (CGVS vrouw p. 7-8) dat de twee politiearrestaties plaatsvonden vooraleer u op 04/12/2007 werd aangevallen, maar stelt dat ze niet zeker is van de datum van de tweede politiearrestatie. Bij verdere bevraging van uw vrouw omtrent de chronologie van jullie problemen stelt zij dat, nadat u op 04/12/2007 door onbekenden was aangevallen en geslagen, het volgende voorval de huiszoeking van 28 december 2007 was. Nadat er tijdens het gehoor van uw vrouw een pauze was genomen, verklaart uw vrouw plots zeker te zijn dat u op 11/12/2007, dus na de aanval door onbekenden, voor de tweede maal thuis was opgepakt door de politie. Het is bijzonder merkwaardig dat uw vrouw aanvankelijk de opeenvolging van problemen niet chronologisch correct in de tijd kan situeren en na een pauze in het gehoor plots de exacte datum kan geven, hetgeen overigens niet gevraagd werd en heel wat moeilijker is. Deze vaststelling maakt dat de verklaringen van uw vrouw weinig doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat zij deze door studie heeft proberen eigen te maken.

Er moet verder worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Armenië dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij

in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen omtrent uw twee arrestaties door de politie, uw verwondingen door slagen, de huiszoeking toen uw vrouw er nog was, kan u geen enkel bewijsstuk aanbrengen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tasten de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder op ernstige wijze aan.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een lid van de HHSh die betrokken was bij de campagne voor Ter-Petrosian tijdens de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie."

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er wat u betreft niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve mag worden vermeld dat in het kader van de asielaanvraag van uw zus T. M. (...) en haar man L. K. (...) (O.V. 6.261.903) eveneens een beslissing werd genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en schoolattesten bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar vader M.A. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar vader.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 45 225 van 23 juni 2010 aan de vader van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 aan. Hij voert aan dat in de bestreden beslissing wordt toegegeven dat druk wordt uitgeoefend en sporadisch arrestaties verricht worden, doch vervolgens de Commissaris-generaal op zoek is gegaan naar tegenstrijdigheden door het afnemen van een verhoor met confrontaties in plaats van een gehoor. De Commissaris-generaal is bovendien niet objectief waar deze stelt dat de verklaringen van verzoekers echtgenote weinig doorleefd overkomen. Het is onredelijk van verzoeker het bewijs te vragen van een willekeurige arrestatie of huiszoeking alsook van verwondingen toegebracht door de politie.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hij voert aan dat het gehoorverslag werd opgesteld in een quasi onleesbaar handschrift hetgeen een reconstructie van de werkelijke inhoud van het gehoor volstrekt onmogelijk maakt. Het is volgens verzoeker dan ook weinig waarschijnlijk dat de Commissaris-generaal een doorgedreven vergelijking kan maken tussen de diverse verklaringen op basis van fragmentarische kriebels. Voorts blijkt de Commissaris-generaal perfect op de hoogte van de situatie in Armenië, maar beperkt zich tot de mededeling dat hic et nunc, gelet op een vermeende verandering in deze situatie verzoeker niet kan aantonen dat hij niet meer zou worden

vervolgd. Verzoeker besluit dat dit geen draagkrachtige motivering is en dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 9 oktober 2009: "Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan", stuk 20 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen in juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. lid van een oppositiepartij zonder leidinggevende positie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de Commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet weerlegt, noch brengt hij een begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat deze informatie foutief zou zijn of dat hij daadwerkelijk actueel een risico op enige vervolging zou lopen. Er dient bovendien op gewezen dat verzoeker zijn land van herkomst verliet in december 2007 en de arrestaties naar aanleiding van de uit de hand gelopen betogingen in februari/maart 2008 op hem geen betrekking hebben. Er wordt in de kwestieuze informatie duidelijk gesteld dat wie op dat ogenblik niet aanwezig was in Armenië geen problemen met de autoriteiten dient te vrezen. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat deze vaststelling om het beroep ongegrond te verklaren.

Gelet op verzoekers profiel kan in zijn hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER